

Člověk vítězí nad strojem

Probudil jsem se do krásného rána, které snad kdesi nad šedavou příkrývkou smogu bylo i slunečné. Z trička jsem setřepal peří vypadávající ze spacáku značky The North Fake, protřel si oči a znovu se zasmál tomu, co se přihodilo v noci. Ve tři ráno totiž vyšlo najevo, že ve vedlejším pokoji bydlí Rus. Jeho národnost jsem odhalil podle nadávek, které křičel, zatímco kopal do dveří zamčeného hotelu. Když se mu po deseti minutách konečně podařilo probojovat do svého pokoje, okamžitě zamířil na toaletu. Poslouchat opilcovu zповěď míse mi nepřinášelo žádné zvláštní potěšení, už brzy ale měl promluvit hlas spravedlnosti. Ozval se totiž zvuk puštěného kohoutku, ze kterého muž hltavě pil. Sytá oranžová voda z kohoutku je natolik zhoubná, že ji nepijí ani místní. Na stejné toaletě tak výtržník patrně stráví několik příštích dní, během kterých bude moci přemítat o hodnotě střídmosti a ohleduplnosti. Viník byl potrestán, aniž by se kdokoli z probuzených musel zvedat z postele. Takhle si představuji spravedlnost. Boží mlýny tentokrát mlely opravdu rychle. Ostatně je tu neuvádí do pohybu jen jediný, nýbrž třiatřicet hinduistických bohů.

Sbalil jsem si věci a vyrazil do rušných ulic velkoměsta, abych mohl přiložit prst na tep doby a klávesnici bankomatu. Má výprava byla úspěšná. Bankomat mi vydal peníze! Původně jsem napínavý boj člověka s několika stroji chtěl popsat podrobněji, ovšem pouhý výkřik vítězství považuji za výstižnější. Připadám si tak jako posel Feidippidés, který právě z bojiště u Marathonu přiběhl do Athén. Namísto toho, aby Athéňany napínavě líčil bitvu,

rovnou vybalil výsledek. Vzhledem k tomu, že po slovech „zvítězili jsme“ zakladatel maratonu zemřel, se jednalo o moudré rozhodnutí. Kdyby se Athéňané během posledních Feidippidových chvil dozvěděli jen to, že „nad bojištěm kroužili supi“ nebo „ve vzduchu byl cítit strach nepřátel“, asi by je to rozladilo. Sotva mi bankomat peníze vydal, balíček jsem políbil a většinu bankovek rychle schoval do pouzdra na brýle. Tam by je totiž nehledal nikdo. Dlužno říci, že včetně mě. Když jsem později několikrát hledal brýle, vždy mě nález třiceti tisíc rupií trochu překvapil.

Se štosem místních bankovek v ruce jsem se konečně mohl vydat na nákup. Ještě v Česku mě totiž zastihla informace o tom, že se v Nepálu dá veškeré vybavení pořídit za zlomek evropské ceny. Kurz české koruny k nepálské rupii je 1 : 4, nominální ceny se prý přitom příliš neliší. „Přiletím tam jenom v trenýrkách a nakoupím vše na místě,“ plánoval jsem vážně ještě týden před odletem. Ve slabé chvíli jsem ale začal dělat kompromisy. Začalo to mou matkou, která mě přinutila odpřisáhnout, že poletím oblečený. Pak jsem si přibalil hnědý svetr. Před osmi lety se mi ho podařilo za třicet korun koupit v aukci zapomenutých věcí ze šatny jednoho klubu. Následně se do příprav vložil otec. „Ladislave, koupil jsem ti kvalitní nůž. Až budeš plakat někde v příkopě, můžeš si s ním vyřezávat,“ řekl mi. K nákupu filtru na vodu jsem se rozhodl sám, neboť asijský padělek, „který sice teče po stranách, ale jinak funguje dobře“, nepovažuji za dobrou formu úspory. Přípravy se nakonec zvrhly natolik, že jsem odletěl s deseti kilogramy. Nyní už mi tak chybí jen pár drobností.

Četné outdoorové obchůdky přetékají zbožím všech světových značek. Nabídka je o to pestřejší, že se názvy těchto značek často vyskytují hned v několika variantách. Některé obchody nabízejí také použité vybavení – to prý bývá kvalitnější, protože ho tu nezanedbaly kamiony s padělaným zbožím, nýbrž horolezecké výpravy. Předpověď počasí ale slibuje třicet dva stupňů a Trockého zabíjet neplánuji, proto by mi mačky ani cepín nebyly k užítku.

Navíc mi připadá poněkud podezřelé, že horolezci v Nepálu zanechávají i své boty a spodní prádlo. Domýšlivý člověk by mohl spekulovat o tom, zda se vybavení vzdali dobrovolně, případně jestli se z hor vůbec vrátili. Zůstal jsem tak odkázán na obchody s vybavením, které přede mnou nikdo nenosil. Během pár hodin bloudění v uličkách se mi podařilo nakoupit vše potřebné od ponožek až po peněženku. O kvalitě materiálů nemám ani ponětí, ale sloni na peněžence jsou ohromně roztomilí.

Poslední, co mi do výbavy chybělo, byly žabky. Nic neváží a večer příjemně uleví nohám. V obchodech je sice občas měli, narazil jsem však na prozaický problém – kupují je jen Nepálci, kteří mají nožky jako středověké princezny (malé a chlupaté). Problém se mi podařilo vyřešit až v zapadlém krámku, do kterého mě vlákala znělka seriálu Hra o trůny. Prodavač sledoval teprve druhou sérii, což je ale vzhledem k rychlosti zdejšího internetového připojení pochopitelné. Myslím, že stahovat začal hned po odvysílání. Globalizační zážitek nás sblížil natolik, že jsem se nakonec nechal přemluvit ke koupi sandálů. „S těmi můžeš i do hor, fakt,“ přesvědčoval mě prodavač. Z požadovaných 2 500 rupií mi přitom slevil jen pětistovku s argumentem, že „za boty do hor je to vynikající cena“. Marně jsem vyhrožoval prozrazením budoucího vývoje seriálu, muž zůstal neústupný. Byl mi ale natolik sympatický, že jsem se rozhodl si předražené sandály koupit. Váha mé krosny se povážlivě zvýšila a byl nejvyšší čas nákupní mánie ukončit.

Daleko od mámy otevírá se mi svět neznámý

Prorážel jsem si cestu po chodníku na okraji rušné silnice a centrum Káthmándú brzy zmizelo za mými zády, aniž bych navštívil

jedinou ze zdejších památek. Jako velkou ztrátu to ale nevnímám. Vždy mě totiž fascinovali především lidé a jejich život. Zajímá mě, co je pro ně důležité, co mají rádi a jaké jsou jejich sny. Jistě, i památky a krajina mají své příběhy. Na rozdíl od lidí mi je ale neumožní vyprávět nad šálkem čaje. Svou cestu bych mohl naplánovat tak, abych v každé zemi navštívil ta skutečně nejkrásnější místa. Přišel bych tím ale o realitu všedního dne. Většina lidí totiž nemá krásný výhled do údolí ani se nechodí modlit do chrámu s tisíciletou tradicí. Skutečnost bývá mnohem syrovější a méně fotogenická. A přesně tak chci Nepál poznat, což s sebou přináší jednu velkou výhodu. Nemusím čekat, až mě autobus převezve k další památce UNESCO – když stojím u hromady odpadků uprostřed vesnice a kolem mě pobíhají zvědavé děti, jsem u cíle. To je ostatně jediný způsob, jak dlouhé týdny chůze přežít. Kdybych se celou dobu jen těšil na několik památek, byla by cesta hrozně zdoluhavá.

Na první svérázný výjev z běžného života jsem nemusel čekat dlouho. Objevil se přede mnou starý vrásčitý pán, který lidem na ulici nabízel, že se u něho za pět rupií mohou zvážit. V životě už asi nenarazím na levnější službu (pět rupií je něco málo přes korunu), vážení jsem si proto dopřál hned dvě. I s batohem mě po chodníku kráčí metrů, skutečně hrozná je ale především váha bez batohu. Vyrazit z Evropy o pár měsíců později, už bych o zavazování tkaniček musel prosit kolemjdoucí. Pán mě zaujal svým neobyčejným koníčkem – každého turistu se ptá na jméno hlavního města a prezidenta jeho země. Jak poetické! Požadované informace jsem básníkovi všedního dne napsal do jeho notýsku a ochotně mu pomohl s výslovností. „Czech“ a „Praha“ mu šlo dobře, problém měl jen se jménem prezidenta. V určitých situacích však umím být vytrvalý, a tak jsme společně jazykolam překonali. „Jarda Jágr,“ volal na mě šťastně muž, když jsem odcházel. Nový prezident udělal radost nám oběma.

Představa procházky po okraji Káthmándú může znít romanticky, realita je ale opačná. Nad silnicí se vznášejí oblaka

výparů (netroufám si posoudit, zda pocházejí z nafty, benzínu, nebo fritovacího oleje) smíšených s všudypřítomným prachem. Auta a skútry si probíjejí cestu hustým provozem za pomoci hlasitých klaksonů, které slouží jako varovný signál při předjíždění. Kdo opravdu pospíchá, ten troubení používá namísto majáku a ostatní mu ochotně uhybají. Řidiči po celou dobu zůstávají nepochopitelně klidní. Když jim cestu neočekávaně zkříží cyklista nebo skútr, jen poklidně stočí volant. Často se přitom míjejí ve vzdálenostech, při kterých už by Evropan nespolehal na svůj odhad, nýbrž jen na airbagy. Přecházení podobné silnice připomíná ruskou ruletu. Vždy jsem raději čekal u obrubníku tak dlouho, dokud nepřišel někdo z místních. Společně jsme se pak prodírali dopravní džunglí a já přemáhal touhu chytit svého průvodce za ruku.

Pomalou přicházela tma, která pro osamělého turistu ve městě s pravidelnými výpadky elektřiny nevěstí nic dobrého. Nezbylo mi než se ubytovat v nejbližším místě s postelí. To v mém pojetí neznamená jen hotel – v ohrožení je také gauč každého, kdo se na mě zdálky usměje. „Hospital, hospital,“ odpovídal zarputile mladý motorkář na mou otázku, kde se dá přespat. Představa noci strávené ve společnosti lidí trpících respiračními chorobami ve mně nevyvolávala žádné nadšení. Nakonec jsem se ale rozhodl k nemocnici vyrazit v naději, že někde poblíž mají také pokoje pro příbuzné trpících a já se s chorobami setkám jen zprostředkovaně. O pár minut později už jsem stoupal po schodech domu, který by snad mohl být hotelem. Nepřivedlo mě k němu nic jiného než intuice člověka v nesnázích. Žádné anglické nápisy totiž na oprýskaných vývěsních štítech mimo centrum města nejsou. Dělá mi to radost. Kde je angličtina, tam je i proradný turista, odvěky škůdce autentických zážitků.

„Five hundred fifty, sir,“ informoval mě recepční o ceně pokoje, zatímco jsem se snažil potlačit dávicí reflex vyvolaný pachem potu a zkaženého masa. Částku jsem bezmyšlenkovitě odkýval,

POČÍTAČ

Odhoďte své iluze o poutníkovi středověkého stříhu, mám s sebou počítač. Vydávám se totiž do světa, o kterém nevím prakticky nic. Vybavit se na tuto cestu možností alespoň občasného přístupu k nevytápěné Alexandrijské knihovně mi tak připadá jako dobrý nápad. Internet mi dává větší pocit bezpečí než pepřový sprej a nůž. Myslím, že kromě antibiotik neexistuje věc, která by v posledních deseti letech zachránila víc cestovatelů, než právě internet.

protože mě zaujal čilý švábík, který zrovna přeběhl přes pokoj. Když si muž opisoval údaje z mého pasu, poznamenal, že se kdysi hlásil na pražskou Vysokou školu ekonomickou. Nepřijali ho. Myslím, že své štěstí měl raději zkusit v soutěži Faktor strachu. Tam by zvítězil na plné čáře. Sundal jsem z postele zapáchající matraci, lehl si na dřevěnou konstrukci a rozhlížel se po místnosti. Na zdi se střídala tapeta plísň s fleky neidentifikovatelného organického materiálu. Z vedlejšího pokoje bez dveří ke mně doléhal dávivý kašel staré paní, o kterou pečoval její syn. Zašel jsem mu nabídnout antibiotika, ale neuměl ani slovo anglicky. Při pohledu na společnou koupelnu jsem se rozhodl raději nemýt, abych zůstal čistý. Oproti včerejší idylické atmosféře Thamelu celé to místo působilo poněkud děsivě. Pro podobné situace s sebou ale mám disk plný hudby. Pustil jsem nahlas Bachovy Braniborské koncerty a začal si vytvářet vlastní verzi reality. Neexistuje jednodušší způsob, jak změnit špinavý pokoj v důstojné šlechtické sídlo, než právě klasickou hudbou.